

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00357/21-2

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále také jen „Úřad“), jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 2. ledna 2020 (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), rozhodl o odvolání žadatele o informace, pana Davida Koňářika, bytem Za Mlýnem 1724, 253 01 Hostivice proti rozhodnutí povinného subjektu Správa železnic, státní organizace o částečném odmítnutí žádosti sp. zn. 89087/2020-SŽ-GŘ-O25 ze dne 23. 12. 2020, takto:

rozhodnutí povinného subjektu Správa železnic, státní organizace, se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1 o částečném odmítnutí žádosti sp. zn. 89087/2020-SŽ-GŘ-O25 ze dne 23. 12. 2020 se na základě odvolání žadatele o informace pana Davida Koňářika, bytem Za Mlýnem 1724, 253 01 Hostivice **zrušuje a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Pan David Koňářík, bytem Za Mlýnem 1724, 253 01 Hostivice (dále jen „žadatel o informace“) požádal dne 27. 11. 2020 společnost Správa železnic, státní organizace, se sídlem Dlážďená 1003/7, 110 00 Praha 1, IČO 709 94 234 (dále jen „povinný subjekt“), o poskytnutí následujících informací:

- 1) Aktuální polohy (t.j. čas odjezdu z poslední stanice/příjezdu do aktuální stanice, aktuální zpoždění) ve strojově čitelném formátu formou on-line přístupu
 - a) vlaků osobní dopravy
 - b) vlaků nákladní dopravy
 - c) ostatních vlaků (m.j. soupravových vlaků)

2) Historické údaje o jízdě (t.j. plánované a reálné časy příjezdu/odjezdu pro všechny stanice, kterými vlak projížděl) ve strojově čitelném formátu formou on-line přístupu

- a) vlaků osobní dopravy
- b) vlaků nákladní dopravy
- c) ostatních vlaků (m.j. soupravných vlaků).

Žadatel upřesnil, že poskytnutím informace “formou on-line přístupu” je v žádosti myšleno poskytnutí buď sdílením dat prostřednictvím rozhraní informačního systému nebo umožněním dálkového přístupu k informaci (dle § 4a, odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.).

Povinný subjekt rozhodnutím sp. zn. 89087/2020-SŽ-GŘ-O25 žádost odmítl. Poskytnutí informací požadovaných bodem 1) žádosti povinný subjekt odmítl dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a dle ustanovení § 10a zákona č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů (dále jen „zákon o kybernetické bezpečnosti“); poskytnutí informací požadovaných pod bodem 2) žádosti odmítl s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

V odůvodnění rozhodnutí povinný subjekt v souvislosti s odmítnutím poskytnutí informací požadovaných pod bodem 1) uvádí, že požadované informace není možné tak, jak je žadatelem požadováno, poskytnout. Požadované informace jsou dle povinného subjektu součástí informačního systému provozování dráhy. Informace o aktuální poloze konkrétních vlaků je pouhou součástí informace o vlaku jako celku, přičemž jednotlivé dílčí informace není možné jednoduchým způsobem v informačním systému oddělit tak, aby je bylo možné poskytnout v žadatelem požadované podobě. Zmíněný celek informací o jedoucím vlaku obsahuje kromě informací vkládaných povinným subjektem informace vložené třetími stranami – dopravci, jejichž souhlasem s poskytováním jimi vkládaných informací povinný subjekt nedisponuje. Jelikož se jedná o informace, které vznikly bez použití veřejných prostředků a které byly předány osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí, je dle povinného subjektu nutné poskytnutí informací dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. odmítnout. Informace o jízdách vlaků neveřejné dopravy, realizované na základě smluvních vztahů mezi povinným subjektem a jednotlivými dopravci dále dle povinného subjektu tvoří obchodní a konkurenčně významné zájmy a jsou považovány za obchodní tajemství. Rovněž z tohoto důvodu nemohou být tyto informace dle povinného subjektu poskytnuty, což povinný subjekt s ohledem na již uvedené důvody považuje za vedlejší důvod. Přístupu k informačnímu celku, v jehož rámci jsou požadované informace obsaženy v požadovaném formátu, kromě výše uvedených důvodů brání dle povinného subjektu také zákon o kybernetické bezpečnosti, když dle ustanovení § 10a tohoto zákona se neposkytují informace, jejichž zpřístupnění by mohlo ohrozit zajišťování kybernetické bezpečnosti, přičemž informační systémy obsahující větší celky informací, v jejichž rámci jsou požadované informace též v požadovaném formátu, jsou systémy v režimu uvedeného zákona. Proto povinný subjekt informace požadované v bodě 1) žádosti v souladu s § 10a zákona o kybernetické bezpečnosti neposkytl. Povinný subjekt doplnil, že data o aktuální poloze vlaku veřejné osobní dopravy a časech průjezdů jednotlivými body trasy vlaku jsou zveřejněny v aplikaci GRAPP na stránce <https://grapp.spravazeleznic.cz/>.

K bodu 2) žádosti povinný subjekt na úvod uvedl, že požadované informace nejsou k dispozici jakoukoli on-line formou. Historické informace jsou průběžně ukládány do datových skladů, přičemž před uložením jsou data očištěna od údajů, které povinný subjekt pro svou činnost již nebude potřebovat, a komprimována. V případě potřeby pak musí povinný subjekt tato data s vyšší mírou zátěže opětovně občerstvovat a netriviálními metodami sestavovat do potřebné podoby. Vzhledem k uvedenému povinný subjekt v odůvodnění konstatuje, že historická data nejsou ve formátu požadovaném žadatelem, tedy buď formou sdílení pomocí rozhraní informačního systému, nebo umožněním dálkového přístupu, dostupná a bylo by nutné každou individuální informaci znovu vytvořit. Povinný subjekt zdůrazňuje, že vytvořením informace se v tomto konkrétním případě nemyslí pouhé sestavení informace z dostupných zdrojů, ale zejména nutnost vyhledání parciálních částí informace v datových skladech, její dekomprimace a občerstvení a následné sestavení do potřebné podoby. Z uvedených důvodů povinný subjekt poskytnutí těchto informací s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. odmítá z důvodu faktické neexistence informace. Povinný subjekt při tom odkazuje na komentářovou literaturu (Furek, Rothanzl, Jirovec. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. C.H.Beck, Praha 2016, s. 769) a judikaturu, konkrétně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. dubna 2008, čj. 2 As 71/2007-56: „*Poskytnutí informace lze totiž odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7–11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informací nemá.*“

Žadatel o informaci rozhodnutí napadl dne 4. 1. 2021 odvoláním, kdy se neztotožňuje s rozhodnutím povinného subjektu, ani s odůvodněním. Žadatel o informace navrhuje nadřízenému orgánu, aby napadené rozhodnutí zrušil a přikázal povinnému subjektu požadované informace poskytnout.

II.

Povinný subjekt neshledal důvod pro změnu svého rozhodnutí, setrval na svém stanovisku a odvolání žadatele o informace dne 19. 1. 2021 postoupil se spisovým materiálem a svým stanoviskem nadřízenému orgánu, kterým je dle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. Úřad pro ochranu osobních údajů.

III.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatel o informace domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto jej nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení ve věci rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti vydaného Správou železnic, státní organizace

jako povinným subjektem. Zákon č. 106/1999 Sb. byl novelizován zákonem č. 111/2019 Sb. Na základě této novely došlo ke změně ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., které stanoví, že nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů. Podle čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb. se do 1. ledna 2020 postupuje podle § 16, 16a, 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů, tedy ve znění zákona účinném do 23. 4. 2019. S ohledem na toto přechodné ustanovení je Úřad příslušným pro vedení odvolacího řízení u vybraných povinných subjektů od 2. ledna 2020, a to i u těch řízení, která byla zahájena před účinností výše uvedených změn a do 1. ledna 2020 nebyla ukončena.

Určení Úřadu jako nadřízeného orgánu pro oblast poskytování informací povinným subjektem Správa železnic, státní organizace plyne jak z ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném od 2. ledna 2020, tak i z dosavadní judikatury, kdy lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 5 A 57/2015-46, týkající se společnosti Správa železniční dopravní cesty, státní organizace, jež dne 14. 1. 2020 změnila název na Správa železnic, státní organizace: „... v žádném z uvedených předpisů, pokud jde o funkční propojení žalované a Ministerstva dopravy, nejsou stanoveny kompetence takovým způsobem, aby bylo možné aplikovat § 178 správního řádu. Dle soudu nelze dovodit, že by při rozhodovací činnosti žalované ve vztahu k žalobcem požadovaným informacím [...] v režimu zákona č. 106/1999 Sb., bylo Ministerstvo dopravy nadřízeným orgánem žalované. Ve vztahu k požadovaným informacím totiž právní úprava nespěšuje Ministerstvu dopravy pravomoc. Ministerstvo dopravy tak není vůči žalované ve vztahu nadřízenosti ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., neboť takový vztah mezi uvedenými subjekty žádným předpisem založen není. Dle soudu se zde proto uplatní druhá část § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., tj. že v řízení o odvolání rozhoduje osoba stojící v čele povinného subjektu – generální ředitel žalované.“ Jak již bylo uvedeno výše, zákonem č. 111/2019 Sb. došlo s účinností od 2. ledna 2020 ke změně ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., kdy o odvolání a stížnosti namísto toho, kdo stojí v čele povinného subjektu, nově rozhoduje Úřad.

IV.

Úřad se dále v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád zabýval námitkami uplatněnými v odvolání žadatelem o informace. Žadatel o informace uplatnil v odvolání následující námitky proti odmítnutí bodu 1) žádosti:

A.

Žadatel nesouhlasí s tvrzením povinného subjektu, že požadované informace jsou součástí celku a není je možné jednoduchým způsobem v informačním systému oddělit tak, aby je bylo možné poskytnout způsobem požadovaným žadatelem, a že informační celek nelze poskytnout, neboť obsahuje informace vzniklé bez použití veřejných prostředků. Žadatel odkazuje na § 4a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., dle něhož pokud je požadovaná informace součástí většího celku a její vynětí by bylo pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží, poskytne povinný subjekt takový celek v souladu s tímto zákonem. Vynětí informace z celku není dle žadatele v tomto případě pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží. Dle žadatele povinný subjekt požadovaná data již poskytuje sdílením dat prostřednictvím rozhraní informačního systému pomocí webové služby IS GRAPP (žadatel uvedl odkaz: <https://grapp.spravazeleznice.cz/trainposition.aspx>). Přístup k tomuto rozhraní dle žadatele povinný subjekt poskytuje třetím stranám; žadatel při tom odkazuje na konkrétní smlouvy

v registru smluv a na diplomovou práci Dalibora Dobeše, která dle sdělení žadatele popisuje mimo jiné integraci s tímto rozhraním. Poskytnutí požadované informace není dle žadatele pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží, jelikož by obnášelo pouze přidání uživatelského účtu do existujícího informačního systému.

B.

K tvrzení povinného subjektu, že informace o jízdách vlaků neveřejné dopravy jsou považovány za obchodní tajemství, žadatel s odkazem na § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“) uvádí, že sice aktuálně není veřejně dostupná datová sada obsahující informace o jízdě všech vlaků neveřejné dopravy, tyto informace však dle žadatele lze ze své podstaty získat pozorováním vlaků na veřejně přístupných místech. Žadatel také považuje za nejasné, zda nejsou tyto informace alespoň v omezené podobě dostupné v příslušných obchodních kruzích, tj. mezi vlakovými dopravci, kteří musí koordinovat jízdu na společně využívaných tratích.

C.

Odkaz povinného subjektu na § 10a zákona o kybernetické bezpečnosti považuje žadatel za bezpředmětný, jelikož povinný subjekt nespécifikoval, jak by poskytnutí žádaných informací mohlo ohrozit zajišťování kybernetické bezpečnosti. Žadatel upozorňuje, že zmíněné ustanovení jistě nemá za účel znemožnit veškeré poskytování informací sdílením dat prostřednictvím rozhraní informačního systému, jelikož by tím byl v přímém konfliktu s § 4a odst. 2 písm. e) zákona č. 106/1999 Sb.

K námitkám žadatele o informace uplatněné v odvolání Úřad uvádí následující:

Úřad na úvod konstatuje, že informace požadované pod bodem 1 a) žádosti, tj. informace o aktuálních polohách vlaků osobní dopravy (tj. čas odjezdu z poslední stanice/příjezdu do aktuální stanice, aktuální zpoždění) jsou veřejně dostupné na webové adrese v aplikaci GRAPP, na niž odkázal povinný subjekt v napadeném rozhodnutí, a to na <https://grapp.spravazeleznic.cz>, kde je možné na základě zadaných parametrů získat informace o všech příjezdech a odjezdech konkrétní jízdy konkrétního vlaku, včetně aktuálního zpoždění daného vlaku. Informace jsou zde aktualizovány po 10 sekundách. Požadavek žadatele pod bodem 1 a) žádosti tak Úřad považuje za splněný.

Ad A.

Námitku žadatele posuzoval Úřad z výše uvedeného důvodu jen ve vztahu k bodům 1 b) a 1 c) žádosti. Námitku Úřad shledal nedůvodnou. Žadatel nesouhlasí s tvrzením povinného subjektu, že požadované informace jsou součástí celku a není je možné jednoduchým způsobem v informačním systému oddělit tak, aby je bylo možné poskytnout způsobem požadovaným žadatelem, a že informační celek nelze poskytnout, neboť obsahuje informace vzniklé bez použití veřejných prostředků. Žadatel odkazuje na ustanovení § 4a zákona č. 106/1999 Sb., dle něhož pokud je požadovaná informace součástí většího celku a její vynětí by bylo pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží, poskytne povinný subjekt takový celek v souladu s tímto zákonem. Žadatel uvádí, že vynětí požadovaných informací z celku by pro povinný subjekt nebylo nepřiměřenou zátěží. Povinný subjekt dle žadatele již poskytuje požadovaná data sdílením dat prostřednictvím rozhraní informačního systému pomocí webové služby IS GRAPP a poskytnutí požadované informace by tak dle žadatele obnášelo

pouze přidání uživatelského účtu do existujícího informačního systému. Žadatel dále odkazuje na tři konkrétní smlouvy z registru smluv. Úřad po prostudování uvedených smluv konstatuje, že povinný subjekt poskytuje subjektům Seznam.cz, a.s., ROPID a Koordinátor ODIS s.r.o. přístupy k datům vytvořeným ve svých informačních systémech Virtuální tabule pro cestující (VITAMIN), Grafická prezentace polohy (GRAPP) a Dopravní omezení manažera infrastruktury (DOMIN), a to formou vytvoření uživatelského přístupu do těchto webových služeb. Dle informací dostupných Úřadu tyto webové služby obsahují informace pouze o osobní vlakové dopravě. Z diplomové práce Dalibora Dobeše, na niž žadatel také odkazuje, dovodil Úřad pouze to, že povinný subjekt dle autora diplomové práce poskytuje data z informačního systému prostřednictvím datového rozhraní třetím stranám; jedná se o data týkající se osobní vlakové přepravy.

Úřad má na základě výše uvedeného za to, že poskytnutím přístupu do informačních systémů uvedených výše by nebyly uspokojeny požadavky žadatele uvedené pod body 1 b) a 1 c) žádosti; uvedené systémy obsahují pouze informace o osobní vlakové přepravě. Nelze tedy souhlasit s tvrzením žadatele, že poskytnutí informací požadovaných v bodě 1) žádosti by obnášelo pouze přidání uživatelského účtu do existujícího informačního systému a pro povinný subjekt by nepředstavovalo nepřiměřenou zátěž. Jak popisuje povinný subjekt v odůvodnění napadeného rozhodnutí, požadované informace jsou součástí informačního systému provozování dráhy, jsou pouhou součástí informace o vlaku jako celku, přičemž jednotlivé dílčí informace není možné jednoduchým způsobem v informačním systému oddělit tak, aby je bylo možné žadatelem určeným způsobem v rámci vyřízení žádosti poskytnout. Z uvedených skutečností vyplývá, že aby mohl žadatel vyhovět, musel by povinný subjekt vytvořit nové rozhraní informačního systému. Dle komentářové literatury pak „*vytvoření rozhraní informačního systému za účelem vyhovění žádosti by zřejmě vždy představovalo nepřiměřenou zátěž...*“ (JIROVEC, Tomáš. § 4a [Poskytování informací na žádost]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 256). Úřad doplňuje, že mu není znám zákonný předpis, z něhož by povinnému subjektu plynula povinnost poskytovat požadované informace požadovaným způsobem.

Úřad se dále v této souvislosti zabýval posouzením, zda povinný subjekt dostatečně odůvodnil neposkytnutí informací požadovaných pod bodem 1) žádosti, když v návaznosti na tvrzení, že požadované informace nelze vyjmout z informačního celku, bylo poskytnutí informací odmítnuto s odkazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. Dle uvedeného ustanovení povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Do informačních systémů vkládají informace též třetí strany – dopravci, jejichž souhlasem s poskytováním jimi vkládaných informací povinný subjekt nedisponuje. Většina dopravců není právníckými osobami uvedenými v § 2 písm. a) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů a nenakládá tedy s veřejnými prostředky. Úřad se tak ztotožňuje s názorem povinného subjektu, že jelikož dotčené informační systémy obsahují údaje vložené výše zmiňovanými subjekty, nelze uvedený celek informací poskytnout.

Úřad na základě výše uvedeného shrnuje, že povinný subjekt požadovanými informacemi disponuje, ale tyto informace jsou součástí většího celku a jejich vyjmutí by pro povinný

subjekt představovalo nepřiměřenou zátěž, a proto s ohledem na výše uvedené nelze informaci poskytnout jako celek. Úřad připomíná již zmiňované ustanovení § 4a odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., dle něhož pokud je požadovaná informace součástí většího celku a její vynětí by bylo pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěží, poskytne povinný subjekt takový celek v souladu s tímto zákonem. Výše zmiňovaný celek informací však v tomto případě poskytnout nelze, protože obsahuje i údaje, které dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. jsou z poskytování vyloučeny.

Ad. B

Uvedenou námitku shledal Úřad částečně důvodnou. Povinný subjekt v odůvodnění neposkytnutí informací požadovaných pod bodem 1) žádosti jakožto informací představujících obchodní tajemství pouze konstatoval, že informace o jízdách vlaků neveřejné dopravy, realizované na základě smluvních vztahů mezi povinným subjektem a jednotlivými dopravci, tvoří obchodní a konkurenčně významné zájmy a jsou považovány za obchodní tajemství. Povinný subjekt v rozhodnutí uvedl obecná tvrzení, ze kterých nebylo zřejmé, zda a jak se zabýval naplněním jednotlivých definičních znaků obchodního tajemství ve vztahu k jednotlivým odmítnutým informacím. Nicméně žádost žadatele byla v této části dle výroku rozhodnutí odmítnuta z jiných zákonných důvodů, a to dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., doplnění odůvodnění povinného subjektu o odkaz na obchodní tajemství, s ohledem na jiné zákonné důvody, které vedly k odmítnutí žádosti, nepůsobí samo o sobě nezákonnost napadeného rozhodnutí. Povinný subjekt ve výroku rozhodnutí neuvedl jako důvod pro odmítnutí informace ustanovení § 9 zákona č. 106/1999 Sb., proto nemá uvedené konstatování povinného subjektu v odůvodnění rozhodnutí vliv na jeho zákonnost.

Ad C.

Tuto námitku shledal Úřad důvodnou. Dle povinného subjektu nelze přístup k většímu celku informací, v jehož rámci jsou požadované informace obsaženy v požadovaném formátu, poskytnout s ohledem na ustanovení § 10a zákona o kybernetické bezpečnosti, dle něhož se neposkytují informace, jejichž zpřístupnění by mohlo ohrozit zajišťování kybernetické bezpečnosti, přičemž informační systémy obsahující větší celky informací, v jejichž rámci jsou požadované informace též v požadovaném formátu, jsou dle povinného subjektu systémy v režimu uvedeného zákona. Z odůvodnění povinného subjektu není zřejmé, na základě jakých úvah dospěl k danému závěru. S ohledem na tuto skutečnost je v této části rozhodnutí povinného subjektu nepřezkoumatelné.

Úřad se dále v rámci podaného odvolání, kterým se žadatel domáhá zrušení celého rozhodnutí, zabýval zákonností rozhodnutí o odmítnutí žádosti v bodě 2). Žadatel ve svém odvolání k tomuto bodu žádosti žádné konkrétní námitky neuvedl. Povinný subjekt odmítl požadované informace poskytnout s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.; jedná se podle něj o neexistující informaci, již by musel složitými postupy vytvořit. Odkazuje při tom na komentářovou literaturu a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 71/2007-56, dle něž situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá, je typickým faktickým důvodem pro neposkytnutí informace. Úřad k tomu uvádí následující. V komentáři k zákonu č. 106/1999 (Jelínková, J., Tuháček, M. *Zákon o svobodném přístupu*

k informacím – praktický komentář, 2. vydání, str. 29) je uvedeno: „Jako hranici mezi povinným sestavením požadované informace z těch, které má povinný subjekt k dispozici (nebo je povinen je mít), a vytvářením nových informací ve smyslu § 2 odst. 4, které lze odmítnout, vymezuje judikatura i komentářová literatura míru „intelektuální náročnosti“ činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost (NSS 1 As 141/2011-67, Sb. NSS č. 2635/2012). Je třeba rozlišovat žádosti o prosté výtahy z databází či části dokumentů na straně jedné a žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání, o analýzy dat z rozhodovací činnosti povinného subjektu apod. na straně druhé. Rozhodující tedy není časová náročnost shromáždění požadovaných informací (to lze promítnout do požadavku úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací podle § 17), ale to, zda postačí mechanická, jednoduchá práce se zdrojovými daty, nebo je naopak potřeba „přidaná hodnota“ překračující rámec jednoduchých úkonů. To odpovídá čl. 5 odst. 2 směrnice 2003/98/ES o opakovaném použití informací veřejného sektoru, ve znění směrnice 2013/37/EU, podle něž subjekty veřejného sektoru nejsou povinny vytvářet nebo upravovat dokumenty nebo poskytovat výtahy z dokumentů, pokud by to představovalo nepřiměřené úsilí překračující rámec jednoduché operace.“ K obdobnému závěru dospěli autoři komentáře Furek, A. - Rothanzl, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2010, Praha: Linde, str. 60-61, kteří uvádějí, že pro odlišení případů prostého mechanického vyhledání informace od situace, ve které vyhledávání překračuje rámec jednoduchých úkonů, „musí být hledáno v míře „intelektuální náročnosti“ činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost.“

Povinný subjekt v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že za účelem poskytnutí informací požadovaných pod bodem 2) žádosti by bylo nutné každou individuální informaci znovu vytvořit. Zdůrazňuje při tom, že vytvořením informace se v tomto konkrétním případě nemyslí pouhé sestavení informace z dostupných zdrojů, ale zejména nutnost vyhledání parciálních částí informace v datových skladech, její dekomprimace a občerstvení a následné sestavení do potřebné podoby. Z tohoto odůvodnění je možno vyvodit časovou a technickou náročnost vytvoření požadovaných informací, neprokazuje však vyšší míru intelektuální náročnosti ve smyslu uvedeném výše; požadované informace tak nelze odmítnout s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Úřad proto shledává tuto část rozhodnutí nezákonnou.

V.

Úřad posoudil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti, podané odvolání i všechny relevantní skutečnosti ve vzájemných souvislostech a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné. Povinný subjekt postupoval při vyřizování bodu 2) žádosti v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, kdy nezjistil stav věci, resp. neposoudil dostatečným způsobem uvedený bod žádosti o informace a nepostupoval tak v souladu s § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. V případě rozhodnutí k bodu 1) žádosti povinný subjekt postupoval rovněž v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu, když výrok a odůvodnění rozhodnutí nesplňují požadavky na něj kladené ustanovením § 68 správního řádu.

Povinný subjekt vydal rozhodnutí dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., kdy jedním výrokem odmítl žádost jako celek, z tohoto důvodu dospěl Úřad k závěru, že je nezbytné v souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád rozhodnutí povinného subjektu zrušit a věc mu vrátit k novému projednání.

Při novém projednání žádosti povinný subjekt zejména posoudí, zda informace požadované pod bodem 2) žádosti žadateli o informace (případně s využitím možnosti úhrady nákladů dle § 17 zákona č. 106/1999 Sb.) poskytne, a v případě jejich neposkytnutí odmítnutí žádosti řádně odůvodní, přičemž odůvodnění rozhodnutí bude obsahovat úvahy, kterými se povinný subjekt řídil při posuzování žádosti, jejichž součástí bude zhodnocení, zda je omezení práva na informace v daném případě legitimní.

U bodu 1) žádosti dospěl Úřad k závěru, že hodnocení povinného subjektu v rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo relevantní. Odmítnutí tohoto bodu žádosti, kdy povinný subjekt neposkytl informaci s odkazem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., bylo řádně odůvodněno. Nicméně povinný subjekt dále ve výroku rozhodnutí informaci odmítl též s odkazem na ustanovení § 10a zákona č. 181/2014 Sb., o kybernetické bezpečnosti a o změně souvisejících zákonů, přičemž odůvodnění rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné. S ohledem na tuto skutečnost a vzhledem k nedělitelnosti výroku napadeného rozhodnutí je nezbytné, aby povinný subjekt vydal i k bodu 1) žádosti řádně odůvodněné rozhodnutí, které bude splňovat požadavky ustanovení § 68 správního řádu.

Úřad na základě posouzení všech relevantních skutečností dospěl k závěru, že rozhodnutí povinného subjektu bylo vydáno v rozporu s právními předpisy a na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, resp. nedostatečného posouzení žádosti o informace. Z tohoto důvodu bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena k novému projednání. V rámci odvolacího řízení nebylo možné vytýkané vady napravit. S ohledem na vytýkané vady rozhodnutí nebyly splněny zákonné podmínky pro postup dle ustanovení § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 3. února 2021

Mgr. Markéta Pokorná
vedoucí oddělení rozhodování
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. David Koňářík, Za Mlýnem 1724, 253 01 Hostivice, ID DS: e79s38m
2. Správa železnic, státní organizace, Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1, DS: uccchjm